

<http://www.aficccat.org/spip.php?article7466>

Salvador Seguí i Rubinat "el noi del sucre"

- Memòria històrica - Biografies -

Date de mise en ligne : dijous 5 de juliol de 2012

Copyright © CGTCatalunya.cat - Tous droits réservés

Salvador Seguí i Rubinat (Tornabous, Urgell 23 de desembre de 1886 - Barcelona, 10 de març de 1923), conegut com El noi del sucre, fou un dels líders més destacats del moviment anarcosindicalista de Catalunya de principis del segle XX. Rep el seu sobrenom al costum de menjar-se sols els sucres que li servien els cambres pel cafè.

Salvador Seguí i Rubinat (Tornabous, Urgell 23 de desembre de 1886 - Barcelona, 10 de març de 1923), conegut com El noi del sucre, fou un dels líders més destacats del moviment anarcosindicalista de Catalunya de principis del segle XX. Rep el seu sobrenom al costum de menjar-se sols els sucres que li servien els cambres pel cafè.

De professió pintor, ja des de molt jove va mostrar inquietut per les idees llibertàries; seguidor de l'Escola Moderna de Francesc Ferrer i Guàrdia, en la seva formació autodidacta també va relacionar-se amb personatges culturals i polítics de l'època, con Francesc Layret i Foix, fundador de l'Ateneu Enciclopèdic Popular.

Va donar un fort impuls a la formació i educació de les classes obreres des dels sindicats, i postulà com a armes revolucionàries la preparació cultural, intel·lectual i tècnica dels treballadors. En aquest sentit, va ser president de l'Ateneu Sindicalista del carrer Ponent de Barcelona,[2] on va organitzar la biblioteca i lloc on van assumir-se funcions de Centre Superior d'Estudis sindicalistes i anarquistes.

Solidaritat Obrera

Va impulsar la creació de Solidaridad Obrera, formant part del consell directiu com a vocal. El 1916 va iniciar negociacions per a un pacte d'unitat conjunta d'acció entre la CNT i la UGT com a front únic del moviment obrer, que convocaren plegats inicialment una vaga general de 24 hores com a protesta per l'augment de preu dels comestibles, que va continuar amb una vaga general indefinida, el 1917, com a petició al govern espanyol per tal que garantís a la població obrera una mínima qualitat de vida i activitats emancipadores. Es va aconseguir la jornada laboral de 8 hores.

Secretari general de la CNT

Fou escollit secretari general de la CNT a Catalunya al Congrés de Sants del 1918, on va proposar que fos permesa l'actualització de mestres racionalistes (pedagogia llibertària seguidora de l'Escola Moderna) dins aspectes sindicals.[3] A congressos posteriors, juntament amb Joan Peiró i Àngel Pestaña, va oposar-se a accions més exaltades i radicals portades a terme per altres membres de la CNT.[4] També va donar suport a la retirada de la CNT de la Tercera Internacional, a congressos posteriors con el del Teatre de la Comèdia o el ple de Regionals de Saragossa.

Va ser detingut moltes vegades per la seva activitat anarcosindicalista. Durant la vaga de La Canadencia es trobava pres, però va ser alliberat el dia que es va desconvocar i va poder parlar a l'assemblea organitzada pel comitè de vaga a la plaça de braus "Las Arenas". El novembre del 1920, va ser deportat juntament amb Lluís Companys, el sindicalista Martí Barrera i 36 persones més al Castell de la Mola de Maó.

El seu catalanisme

Una mostra del seu catalanisme va ser el discurs que va fer com a Secretari regional de la CNT. Aquest es realitzà a l'Ateneu de Madrid l'octubre del 1919. Planteja la relació dels treballadors catalans amb la llibertat nacional de Catalunya:

A Catalunya, els elements reaccionaris del catalanisme, sovint aixequen la bandera de les reivindicacions catalanes, en un sentit nacionalista. I quan més soroll fan és en els moments es quan es produeix un fet social de ressonància, talment com si cerquessin la intervenció de les autoritats de l'Estat espanyol per a batre els treballadors catalans. Nosaltres, ho dic ací a Madrid, i si convé també a Barcelona, som i serem contraris a aquests senyors que pretenen monopolitzar la política catalana, no per assolir la llibertat de Catalunya, sinó per poder defensar millor els seus interessos de classe i sempre amatents a malmetre les reivindicacions del proletariat català. I jo us puc assegurar que aquests reaccionaris que s'autoanomenen catalanistes el que més temen és el redreçament nacional de Catalunya, en el cas que Catalunya no els restés sotmesa. I com que saben que Catalunya no és un poble mesell, ni tan sols intenten deslligar la política catalana de l'espanyola. En canvi, nosaltres, els treballadors, com sigui que amb una Catalunya independent no hi perdriem res, ans el contrari, hi guanyariem molt, la independència de la nostra terra no ens fa por. Estigueu segurs, amics madrilenys que m'escolteu, que si algun dia és parles seriosament d'independitzar Catalunya de l'Estat espanyol, els primers i potser els únics que s'oposarien a la llibertat nacional de Catalunya, foren els capitalistes de la lliga regionalista i del Fomento del Trabajo Nacional. Tanmateix hi ha moltes proves que confirmen el meu raonament. Tan se val que proclamïn el seu catalanisme en discursos i articles periodístics quan són a Barcelona. Si pensen que es troben en perill els interessos particulars de la seva classe benestant, enfollits i a corre-cuita fan cap a Madrid, per tal d'oferir els seus serveis a la Monarquia centralista, i més d'una vegada els haureu pogut veure vestint la casaca de ministre. ¿És, per ventura, amb la col·laboració ministerial com és poden afermar les aspiracions de llibertat nacional de Catalunya, sotmesa a una monarquia centralista i enemiga de l'emancipació del pobles hispànics? Sortosament la Catalunya vexada i injuriada, privada de la seva llibertat nacional, coneix bé els seus detractors i sap de quin cantó estan els seus veritables amics i defensors. Una Catalunya, alliberada de l'Estat espanyol us asseguro, amics madrilenys, que fóra una Catalunya amiga de tots els pobles de la Península Hispànica i sospito que els qui ara pretenen presentar-se com els capdavanters del catalanisme, temen una entesa fraternal i duradora amb les altres nacionalitats peninsulars. Per tant és falsa la catalanitat dels qui dirigeixen la Lliga Regionalista. I és que aquesta gent avantposa els seus interessos de classe, és a dir els interessos del capitalisme, a tot interès o ideologia. Estic tan cert del que dic, que sense pecar d'exagerat, puc assegurar-vos que si algun dia Catalunya conquesta la seva llibertat nacional, els primers, si no els únics, que li posaran entrebancs, seran els homes de la Lliga Regionalista, perquè a Catalunya com arreu, el capitalisme està mancat d'ideologia (Salvador Seguí: escrits. Recull a cura d'Isidre Molas. Pàg 53-54. Ed.62, 1975)

La seva mort

El 10 de març de 1923, en plena maduració per promoure entre els treballadors la idea de l'emancipació com a motor social, va ésser assassinat d'un tret al carrer de la Cadena, en el barri del Raval de Barcelona, a mans de pistolers blancs del Sindicat Lliure[5] de la patronal catalana sota protecció del Governador Civil de Barcelona Martínez Anido, agrupada al voltant de la Lliga Regionalista.[6] En el mateix tiroteig, van deixar malferit el també anarcosindicalista Francesc Comes conegut com a "Perones", que moriria pocs dies després.[7]

Ha rebut molts homenatges després de mort, com l'organització i posada en marxa de la Fundació Salvador Seguí.

Referències

‘ Aisa, Ferran. Una història de Barcelona, Ateneu Enciclopèdic Popular (1902-1999). Lallevir SL / Virus editorial, Barcelona,2000

‘ Cruells, Manuel. Salvador Seguí: el noi del Sucre. Barcelona, Ariel, 1974

‘ Solà, Pere. Las escuelas racionalistas en Cataluña (1909-1939). Barcelona, Tusquets editor, 1976.

‘ Raymond CarrSummary. Modern Spain, 1875-1980. Oxford University Press, 2002. ISBN 0192801295.

‘ Autors varis.Història de la cultura catalana. Edicions 62, Barcelona, 1999

Salvador Seguí i Rubinat "el noi del sucre"

‘ Daniel Guérin,. No Gods, No Masters: An Anthology of Anarchism. AK PressPolitics, 2006. ISBN 1904859259.
‘ Martin, Andreu. «La mort del noi del sucre». Sàpiens [Barcelona], núm. 101 (març 2011), p. 15. ISSN 1695-2014.
[modifica]Bibliografia

Peirats, Josep. La CNT en la revolució espanyola. Paris, Ruedo Ibérico, 2ª Ed, 1971
Huertas Clavería, Josep M. Salvador Seguí "el noi del sucre"; materials per una biografia. Barcelona. Laia, 1976
Fundació Salvador Seguí. Las relaciones entre la UGT y la CNT. Apéndice Ramón Álvarez. Madrid, F.S.S, 1989
Bar, Antonio. La CNT en los años rojos: del sindicalismo revolucionario al anarcosindicalismo. 1910-1026. Madrid, Akal D.L, 1981
Seguí, Salvador. Narraciones. anarco-sindicalistas de los años veinte / Salvador Seguí...[et al.],Barcelona, Icaria, 1978
Edición de Antonio Elorza. Artículos madrileños de Salvador Seguí. Madrid, Editorial Cuadernos para el diálogo, S.A., 1976
Pere Foix. Apòstols i mercaders. Barcelona, Editorial Nova Terra, 1976
Seguí, Salvador. Escola de rebel·lia. Història d'un sindicalista. Lleida, Edicions el Jonc, 2008

Enllaços externs

- ▶ [Fundació Salvador Seguí](#)
- ▶ [Ateneu Enciclopèdic Popular](#)
- ▶ [Discurs de Salvador Seguí en l'acte de clausura del Congrés de la CNT a Barcelona els dies 28, 29 i 30 de juny i 5 de juliol de 1918.](#)
- ▶ [Conferència pronunciada per Salvador Seguí al castell-presó de La Mola de Maó, el 31 de desembre de 1920](#)
- ▶ [Anarcoefemèrides](#)
- ▶ [Escruixidor relat del seu assassinat](#)
- ▶ [L'assassinat d'en Salvador Seguí](#)

Post-scriptum :

[Salvador Seguí Onomatopeya](#)

[Escuela de Rebeldía de Salvador Seguí](#)

[Mort de Salvador Seguí publicada en la Vanguardia](#)